

La seducció d'una perla per polir

➤ Alba Sarraute
a l'Arcàdia

Després d'un quant temps sense actuar-hi, degut al seu periple de formació i d'activitat en terres franceses, Alba Sarraute ha recalat novament a l'Arcàdia. Hi va comparèixer dimecres de la setmana passada acompanyada del piano de Roc Sala per mostrar-hi novament l'abundor de les seves facetes de clown. El pretext era 'Qué miedo', un petit espectacle-puzzle. Però el títol és el de menys. El fet és que amb la seva actuació Sarraute ha vingut a evidenciar tres coses. Primera, que ha aprofitat els ensenyaments rebuts i que ha crescut tant en la dimensió personal com en l'artística. Segona, que té fusta suficient per encarrilar un futur amb més volada. I tercera, que a la capsa de mistos del carrer d'en Pujol ella s'hi sent com a casa: envoltada de compis i tan ampla. Potser massa, perquè s'hi va repenjar.

Non-sens i poesia

Caracteritzada amb un maquillatge que li quedava propi i guarnida amb samarreta i jupa llargues, un casc blau semblant als de l'ONU, unes ulleres prominents i les sabates de dos pams i mig, va anar desgranant un seguit de facècies sense unitat aparent. El seu és doncs un espectacle calidoscòpic, en què l'únic fil conductor –si n'hi ha– el constitueix

un embull de comicitat i d'absurd, servit amb un estil tan marcadament personal que a estones esdevé críptic. Malgrat això, a la Sarraute no se li poden discutir ni les ganes ni el savoir faire. I d'energia, li'n sobra. Balla, canta, fa piuetes, toca el saxo, declama i s'enrotlla en diverses llengües. A més, el producte sap tenyir-lo d'un non-sens quasi poètic, de reminiscències beckettianes, que li resulta molt eficaç per seduir el públic. El de l'Arcàdia, per descomptat. En conjunt té llambregades brillants, però també instants d'impasse.

Dos interrogants

Per la reacció d'entusiasme que s'hi va poder veure dimecres, el pas rabent de l'Alba Sarraute pel cafè cultural va deixar la penya amb ganes de més. Per això no es descarta una altra vinguda en una data propera. Mentre torna, en el balanç provisional caldrà apuntar-hi dos interrogants. Un seria preguntar-se si la mateixa actuació funcionaria tan satisfactoriament en un context on la complicitat del públic no fos tan descarada. Perquè si bé qualsevol aplaudiment sempre és d'agrair, un excés d'ovacions de la parròquia acostumen a confondre a qui les rep. L'altre podria ser plantejar-se què més ha de passar ja perquè l'Alba deixi de ser una perla en brut massa temps més.